

sætte den ind paa Ladesporet, hvor Toget med Bæthed kunde optage den. Før han indlod sig paa denne Manøvre, var han inde paa Kontoret og forespurgte, om Tog 268 var afmeldt, hvilket blev bejaet. Til Udførelsen af Bevægelsen har han altsaa høist haft 8 Minutter, hvilken Tid viste sig at være for lort, idet Tog 268, der efter Signalet skulde køre ind, naaede Vognen, medens den var paa Hovedsporet.

Ansvar for de ved denne Lejlighed begaaede særdeles grove Forseelser mod Sikkerhedstjenesten falder paa Stationsforstanderen Dietrich Wilhelm Jepsen og paa forhenværende Bortør Hans Peter Madsen.

Stationsforstanderen, der personlig fungerede som Bestyrer saa vel ved Togkrydsningen som ved Tog 268, har paa en aldeles uforsvarlig Maade undladt at føre Tilsyn med og forvise sig om Togsikkerheden. Det var for det første hans Pligt at sørge for, at Mastesignalet mod Bramminge, efter at Ekstratoget var kommet ind, blev forandret til Faresignal („Hold udenfor“). Dette har han forsumt. Dernæst burde han, før Tog 268 fik Signal til at køre ind, forvise sig om, at Sporstifterne vare stillede rigtigt, og at Sporet var frit. Først naar han havde truffet disse Foranstaltninger, maatte han give Ordre til, at Tog 268 kunde indlades : at Signalet „Hold udenfor“ (Normalstillingen) forandrede til „Kør frem“.

Stationsforstanderen har vel forklaret, at Bortøren havde udtrykkelig Ordre til at betjene Mastesignalet paa de Tider, da han ikke betjente Indgangsporsporsporet, men dette kan paa ingen Maade fritage Stationsforstanderen for Ansvar. Han kan ikke ved at give en almindelig Instruks til sin underordnede fritage sig selv for at føre personligt Tilsyn med, at de Sikkerhedsregler, der skulle iagttages med Hensyn til Togenes Gang, virkelig blive fulgte. Stationsforstanderens Undladelse af at føre det ham paahvilende Tilsyn er særlig graverende, fordi Generaldirektoratet, en Maaned før Uheldet indtraf, havde ladet samtlige Stationer, deriblandt Børding instruere om, „at det en Stationsforstander med Hensyn til Sikkerhedstjenesten paalagte personlige Ansvar overhovedet kun kan overføres paa undergivne, naar disse for hvert enkelt Tilfælde have givet Melding til Stationsbestyreren om udført Efterhyn af befalede Sikkerhedsforanstaltninger, og at der intet har været at bemærke“.

Med Hensyn til Stationsforstanderens Pligt til, før Tog 268 indlades, at undersøge Togbejen har han forklaret, at han, da Toget afmeldtes, altsaa Kl. 5,29 gik ud paa Perronen og, saavidt han paa Grund af Mørket kunde se, fandt alt i Orden, men dog ikke lagde Mærke til Mastesignalet. Derefter gik han ind paa Kontoret, og da han atter kom ud, var Uheldet sket. Stationsforstanderen burde imidlertid ikke have ladet sig nøje med et saa overfladisk Efterhyn, men enten selv have gaaet Hovedsporet efter eller sørget for at faa udtrykkelig Melding fra Bortøren om, at Sporet var efterjet og frit. Ifølge Togreglementet burde han have været til Stede paa Perronen ved Togets Ankomst, og forinden dette havde naaet Stationsmærket.

Stationsforstanderen har saaledes vist en Vigeagtsomhed over for Sikkerhedstjenesten, der gør ham usikket til at beklæde sin Stilling. Han blev under 11te d. M. suspenderet, og man agter i Anledning af det passerede at affædige ham ved Udgangen af Marts Maaned d. A.

Den tjenestgørende Bortør Hans Peter Madsen har uden Stationsforstanderens Vidende foretaget en Mangeringsbevægelse, der under Hensyn til den knapt afmaalte Tid ikke med Nøiemhed kunde ventes fuldført, inden Toget kom. Han har foretaget denne Bevægelse med fuld Bevidsthed om, at Toget var under Vejs, og uden at bekymre sig om eller sørge for, at Stationen var dækket med Faresignal, medens Manøvren udførtes. Hans Tilside sættelse af Sikkerhedstjenestens simpleste Fordringer er af en saa alvorlig Natur, at man har fundet sig foranlediget til under 11te d. M. at meddele ham Afsted.

Medens de begaaede Forseelser vel fuldt ud motivere, at de paagældende fjernes fra deres Stillinger, maa det paa den anden Side fremhæves, at Jærnbaneljenestens Natur medfører, at Funktionærerne, om de end udføre deres ansvarsfulde Hverv omhyggeligt, særlig ere udsatte for at komme til at begaa Fejl, der kunne have alvorlige Følger, og at det derfor vilde være meget betænkeligt paa Grund af en enkelt Forseelse helt at berøve dem Udgang til Pension eller Understøttelse efter deres Afstedgaaelse. Man finder det i nærværende Tilfælde, hvor de paagældende efter en mangeaarig Tjenstvirksomhed og i en fremrykket Alder staa uden